

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 89

Číslo 16

19. dubna

Cena: 7 Kč

JDEME S NIMI KAMKOLI

Podplukovník Mgr. Jan Kozler, duchovní naší církve, je přes dva roky hlavním kaplanem Armády České republiky. Český zápas s ním hovořil o současném stavu armádní duchovní služby, která loni oslavila 10. výročí své existence. Funkce vojenského kaplana za tu dobu procházela řadou změn, například co se týče délky služby nebo kariérního postupu. Požadavky, které má armáda na početní stav vojenských kaplanů, nejsou v současné době naplňovány; hlásí se málo duchovních a církve jich také málo nabízejí. Plk. Kozler v rozhovoru objasnil, jak se farář může stát vojenským kaplanem a co jeho pozice obnáší.

*** Co musí udělat duchovní, který se chce stát vojenským kaplanem? Máte na ně nějaké speciální požadavky?**

Máme konkrétní požadavky, co musí dělat. V první řadě musí být ochotný. Za druhé musí splnit čtrnáct jasně daných kritérií, aby z mého pohledu – nebo z pohledu duchovní služby armády – byl v pozici kandidáta a my začneme zařizovat, aby nastoupil na vojnu. Moje situace je asi taková: hledáme v církvích kandidáta a ony řeknou - jistě, máme úplně skvělého kandidáta! A pak se člověk dozví, že to je farář, kterému je přes šedesát a třeba je nemocný.

*** Stává se, že se někdo sám přihlásí, že by chtěl kaplana dělat?**

Ano. Je to nejčastěji kombinace dvou postupů: polovinu tvoří lidé, kteří se přihlásí sami, a druhou polovinu někdo "udá" – že je to člověk, který by teoreticky mohl mít předpoklady.

*** V kritériích se objevuje položka "vhodný psychologický profil". Na tom asi vypadne dost uchazečů.**

Kaplan musí projít tím, čím prochází každý voják. A tohle je jakoby nástava. To znamená, že bod o zdravotních záležitostech kopíruje požadavky vojenské rekrutace, ale psychologický profil je trochu něco jiného. Skrze konkrétní odborníky a jejich poznatky chci mít povědomí o tom, jaký psychologický profil dotyčný člověk má. Potenciální kaplan tedy dělá dva psychotesty. Samozřejmě, když neprojde mým, tak už se nedostane k tomu čistě vojenskému. Může se stát, že

tím mým projde, a pak neprojde vojenským, který je přímý. Vojáci zkoumají, jestli má voják pozdní reakce, je unáhlený; věci na pomezí psychologie a biologie, reflexy. Ten můj test je zaměřený spíš na předpoklady; ne zkoumání vhodný-nevhodný, opravdu takový profil. Zkoumám, jestli člověk má určité výchozí předpoklady pro práci s lidmi, jestli je impulzivní a tak dále.

Tohle je můj test. Mám tady škálu od jedné do deseti. Neslouží k tomu, abych já řekl ano-ne, ale abych měl k dispozici určité podklady pro řízení toho kaplana, abych věděl, s kým mám tu čest. Například u tohoto muže vidíte, že emoční stabilita je docela silná, takže vím, že se na něj může zařvat a že bude v pohodě.

*** Mohla by se kaplanem stát i žena? Určitě.**

*** A přihlásila se už nějaká?**

Ne. Respektive... jedna žena z Českobratrské církve evangelické mě oslovila, že o tom uvažuje. Že by nechtěla nastoupit teď, určitě ne třeba v příštích třech nebo pěti letech. A nastoupila by za podmínky, že by byla výhradně nemocniční kaplankou ve vojenské nemocnici.

*** Takže by nevyjžděla na mise.**

Na to já jsem jí řekl - my to bereme tak, že máme nějaká základní pravidla. Chápu, že jako žena chtěla mít určité podmínky, čemuž rozumím; ale zase to nemůžu akceptovat ve chvíli, kdy vztah k vojákům budujeme přímo. *Dokončení na str. 3*

Duchovní cvičení v Janských Lázních

V postní době (16.-18. března) jsme se přihlásili na duchovní cvičení ve ztišení pod láskyplným a velice příjemným vedením bratrů biskupů Petra Šandery a Štěpána Kláska. Janské Lázně ještě ležely pod hromadami sněhu, ale již bylo kolem nás a hlavně v našich srdcích touto duchovní obnovou probuzeno dobré jaro... Přemýšleli jsme, jak mnoho se - k naší velké škodě - opomíná, snad i zanedbává tato forma prohlubování víry a navozování komunikace s Pánem jako přítelem. Jak po několika intenzivních pohrouženích se do rozjímání nad danými texty a modlitbami získáváte náhled na své nitro spojené s Bohem, jak v tichu zaslechnete hlas odpovídající na mnoho vašich otázek. Jak se čistíte - bez stresu, že někam za chvíli musíte běžet cosi zařizovat, že vám zase zvoní telefon a tlačí čas... Tak to tam právě na pár dní není - a je to jako svěží nadechnutí se, ozdravné a ohromně posilující. Shodli jsme se na tom, že by takováto ztišení v přírodě měla být naším svědomím duchovních - alespoň jednou ročně - vždy vyžadována, abychom se napili z pramene nejčistšího a mohli zase obnovit své síly pro naši krásnou službu a možná i zabránit jakýmkoli formám vyhoření apod. Napadá mne - že bychom takovéto týdny mohli mít - a hlavně - měli mít a potřebovali mít - zařazeny do služební smlouvy a na sněmu schválit takovou nutnost pro duchovního, aby se jezdil nabít a pravidelností si upevňoval svůj vlastní vnitřní rozměr a komunikaci jiného druhu. Aby se naplnila slova mého předchůdce zde v Husově sboru ve Voticích, br. faráře Čecha, který si poznamenal do knihy denních zápisů na přední stranu - "Toho, Bůh dá, nebude, abych svoji teologii do těchto úředních kolonek svazoval..."

Mgr. Kamila Čadová, Votice

HRST VZPOMÍNEK NA VĚRNOU SESTRU

(In memoriam Dagmar Wienerové)

Vzpomínka nejstarší

Byl jsem prvním rokem v bohoslovecké koleji v Dejvicích, když při jedné z večerních pobožností nám posloužila výkladem Božího slova neobyčejně temperamentní mladá farář-

ka, jejíž způsob svědectví mě nesmírně zaujal. Po skončené pobožnosti jsem se dověděl, že je to pomocná duchovní z Nuslí a že se jmenuje Dagmar Wienerová. Protože jsem se snažil systematicky poznávat naše pražské sbory a jejich věřící (a rovněž sbory a farnosti mimo naši církev; tak jsem se dostal např. i na sobotní bohoslužbu v Jeruzalémské synagoze), bylo jasné, že příští neděli se zcela jistě rozjedu na bohoslužby do Nuslí. Sice jsem měl trochu smůlu, protože bohoslužby sloužil místní farář Miroslav Duchánek (to ovšem neznámá, že bohoslužba pod vedením br. Duchánka, pozdějšího pražského biskupa, navíc zetě druhého patriarchy Gustava Adolfa Procházky, byla pro mne zklamáním - ani v nejmenším!), po bohoslužbách se však konala nedělní škola a tam jsem měl možnost opět zhlédnout sestru Dášu v akci, tentokrát s dětmi.

V Nuslích měli radost, že mezi ně přišel sám od sebe bohoslovec a já jsem se seznámil jak se ses. Wienerovou, tak s br. Duchánkem. Od té doby jsem se s oběma duchovními znal a

zvláště se ses. Dášou jsme navázali docela hezké přátelství.

Vzpomínka z času, kdy jsem ještě posledním rokem směl...

Byl konec léta 1969 a v Praze se konala v ústřední budově církve teologická konference. Krátce předtím vyšel v jednom z prázdninových dvojčísel Českého zápasu můj esej S teologií na detektivky... musel jsem o něj svést dost tuhý boj se Stanislavem Lahodným, protože tam bylo něco málo "problematičtějších" míst - tedy z hlediska tehda tuhnoucí "normalizace" a moje pověst už na Ústředním církevním nakladatelství a co hůř - na Státním úřadě pro tisk a informace - dost zapáchala, takže hrozilo hned dvoje nebezpečí: že bude ohrožen ČZ a že pomůžu do politického hrobu i sám sobě (což se ostatně prakticky do roka a do dne stejně stalo).

Hned první den si ke mně přisedla u oběda ses. Wienerová a sdělovala mi se svým známým temperamentem, jak se jejím synům, zejména třináctiletému Pavlovi, esej líbil a že kdyby *Dokončení na str. 3*

POVELIKONOČNÍ ROZJÍMÁNÍ

Sedm Kristových vět (slov) z kříže

1. L 23,34: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“

Pán Ježíš prosí Boha Otce, aby všem těm zločincům, kteří ho trápí a pronásledují, odpustil. Je to těžké v křesťanství - odpustit i nepřítelům. Oni zřejmě skutečně nevěděli, co činí, co dělají, že chtějí zlikvidovat Božího Syna, Spasitele lidstva. Pán Ježíš své nepřátele neproklíná, ale přimlouvá se za ně u Otce, aby jim odpustil. Už zde se projevuje Ježíšův úkol, moc a síla. Odpusť jim!

2. L 23,43: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“

Na pahorku na Golgotě podle Lukáše

byly tři kříže. Ježíš je ukřižován mezi dvěma zločinci. Zvláštní scéna - ti dva byli jistě potrestáni právem. Ale dochází k rozdělení, k rozlišení. Jeden zločinec se Ježíšovi vysmívá, uráží ho slovy: „Pomoz sobě i nám, jsi-li Syn Boží.“ Druhý zločinec prosí: „Až budeš u Otce, Ježíši, vzpomeň si na mne.“ A napomíná toho druhého zločince: „My jsme tu správně, ale on, Ježíš, nic zlého neučinil!“ A Pán Ježíš mu zaslíbuj: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji!“

3. J 19,26: „Ženo, hle, tvůj syn, synu, hle, tvá matka!“

Matce Marii říká a oslovuje ji "ženo!"

- dává jí do péče Janovi a Jana, nejmladšího a nejmilejšího učedníka, který jediný zemřel přirozenou smrtí ve vysokém věku, dává do péče Marii. Podle starého podání se Jan přestěhoval do Efezu, města v Malé Asii, a Marii vzal k sobě. Aby tak ani matka Marie ani učedník Jan nebyli opuštěni. Ještě na kříži myslí Ježíš na matku a na nejmilejšího učedníka.

4. J 19,28: „Žízním.“

Každý ukřižovaný umíral dlouho za hrozných muk a nesnesitelné žízně. Ježíš byl za ruce i nohy přibit k břevněmu kříže. Odsouzený umíral vysíleně. *Dokončení na str. 3*

Téma opomíjené, zapovězené...

Apoštol Pavel píše otevřeně Efezským: „Nevědeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla“ (Ef 6,12).

Náš ochránce a vysvoboditel Ježíš Kristus dal svým apoštolům (a později dalším učedníkům) sílu a moc vyháňet všechny demony a léčit nemoci (srov. Mt 10,8; Mk 3,15; L 9,1). Bohužel služba osvobodování od Zlého je dnes nebezpečně opomíjena. O ďáblu a jeho působení se většinou nikdo nechce veřejně vyjadřovat. Přesto "vyháňet demony" má veliký význam, jak je patrné z evangelií, činnosti apoštolů a dějin obecné církve.

Nedávno jsem měl možnost v našem léčebném ústavu hovořit s člověkem, který je již šest let narkomanem. Řekl mi, že začal drogy užívat kvůli naprosté bezradnosti z pocitu vnitřní prázdnoty. Zanedlouho již nemohl přestat, byl spoutaný. Doslova mi řekl: „Boha jsem nikdy nepoznal, zato demony znám osobně...“

Jiný člověk se mi svěřil, že z pouhé zvědavosti prošel kurzem transcendentální meditace a od té doby se cítí špatně. Svůj vnitřní stav popisoval jako velmi pochmurný a negativní. Nějakou dobu navštěvoval psychologa, poté psychiatra, jenže bez jakéhokoliv efektu.

Působení Zlého bylo v obou výše zmiňovaných případech zcela evidentní, ovšem nemám prostor tu vše podrobně rozepisovat (pokud by měl někdo zájem o více informací, může mne kontaktovat na emailu: ali-ccsh@seznam.cz).

Tímto článkem bych chtěl poprosit všechny sestry a bratry naší církve, kteří se o toto téma zajímají, aby se nebáli o něm hovořit otevřeně a veřejně. Je naším úkolem být připraveni pomáhat lidem svázaným a sužovaným.

Aleš Toman

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Náš církev náleží k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí s Bibli. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamýšlení a modlitbě.

(pokračování z minulého čísla)

Ježíšova pomoc a služba

Jak Pán Ježíš pomáhal lidem.

Mt 4,24-25; Mt 8,16-17;

Mt 14,34-36; Mt 15,29-31

„Pane, pomoz mi!“ prosila kananejská žena.

Mt 15,21-28

Když se učedníci dostali do sporu, kdo z nich je největší, Pán Ježíš jim řekl: „Já jsem mezi vámi jako ten, který slouží.“

L 22,24-30

Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.

Mt 20,28; Mk 10,45

Ježíš umývá učedníkům nohy. Umývání nohou hostům na slavnosti bylo úkolem otroka. Palestinské cesty nebyly udržované. V suchém počasí byla na nich vysoká vrstva prachu, ve vlhkém počasí spousta bláta. Sandály měly podrážku, která na noze držela jen několika řemínky. Proto byly u dveří domu vždycky velké konve s vodou a byl tu sluha se džbánkem a ručníkem, aby hostům umyl zaprášené nohy. Tak to bylo u bohatých lidí.

Chudší si museli posloužit navzájem. Možná, že před poslední večeří se nikomu z učedníků do této služby nechtělo. Někteří mysleli, že jsou víc než ti druzí. A tak se této ponižující služby ujal Pán Ježíš sám: „Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já.“

J 13,1-20

Jak si mají podle Pána Ježíše lidé pomáhat

Milosrdný Samařan – pomoc trpícímu.

L 10,25-37

Bohatý mladík – pomoc finanční.

Mk 10,17-22

Skutky milosrdenství – pomoc hladovým, žízňovým, nahým, nemocným, pocestným a lidem ve vězení.

Mt 25,31-46

Příklad prvních křesťanů

Pomoc pro chudé bratry v Judsku – sbírka, ke které vyzval apoštol Pavel.

2 K 8,1-9,15; Ř 15,25-29

Tak si máme pomáhat i my: nést břemena, problémy a starosti těch druhých,

Ga 6,2

v konání dobra neumdlévat, být horliví v dobrých skutcích, ujímat se slabých, sloužit bratrům a sestrám, nepomínat na dobročinnost a štědrost.

Ga 6,7-10; 1 Te 5,14; 1 Tm 6,18-19;

Tt 2,14; Žd 6,10

Víra a skutky v našem sboru.

Jk 2,14-26

Někdy ve svých modlitbách prosíme Boha, aby vstoupil do života našich bližních, aby také uvěřili. Prosíme, aby pomohl lidem v nouzi, nesnázích a utrpení. Ale neměli bychom Pánu Bohu ukládat úkoly, které můžeme zastat sami.

Zkus pomáhat lidem k víře.

2 K 5,11 kral.

Bud' vzorem víry tak, jak byli Tesaloničtí příkladem pro věřící v Makedonii a Acháji.

1 Te 1,1-10

Když nemůžeme druhým sloužit pro vlastní nemoc nebo stáří, můžeme jim pomáhat aspoň svými modlitbami.

2 K 1,11

Texty vybrala:

Jiřina Kubíková

(pokračování příště)

Z kazatelského plánu

1. neděle po Velikonocích

Téma: Shlédni na nás v tomto našem sboru

Církev jako tělo vzkříšeného Krista působí jako svátostná a modlitební jednota apoštolská. Údy tohoto těla by byly mrtvé, kdyby nebyly neustále živým celkem, kdyby žily izolovaně a sytily se jinak než z chleba věčného života a z kalicha naděje na věčnou slávu. Jako církev vůbec - tak i každé její shromáždění - je dílem Boží milosti i co do slyšeného, ve víře utvrzujícího Slova i co do modlitebního ducha v prosbách, v díkyvdání i chvalo zpěvech. Společenství omilostněných hříšníků zakouší přítomnost Kristovu. Pro živou církev nemůže být shromáždění bratří a sester nikdy obtíž. Je touhou po Boží pomoci k úkolům, které máme vůči svým bližním i vůči společnosti, ve které máme být vždy svědky ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. Ve sboru se tedy neshromažďují ti, kdo na to mají kdy. Přicházejí právě ti, jejichž silám čas nestačí. Jejich úkolů a povinností jakožto apoštolů je tolik, že musí volat: "Shlédni na nás v tomto našem sboru."

Vstup: Ž 22,23-29

Tužby:

2. Aby všechna naše shromáždění Pán církve milostivě navštěvoval a svou přítomností je posvěcoval...
3. Abychom všichni odcházeli ze svého sboru očištěni, posílení a rozradostněni ze setkání s Pánem...

Epištola: Žd 10,19-25

Evangelium: J 20,19-31

K obětování: Ž 111,1-4a

K požehnání: Ž 65,5

Modlitba:

Děkujeme, Ježíši, vzkříšený Pane náš, že nejsme sami, ale jsme s tebou. Děkujeme za tu milost, že jsi v nás a my v tobě a že se tedy nemusíme bát, i když jsme jen malé stáde. Jsi-li ty s námi, kdo proti nám? Amen.

Vhodné písně: 253; 258

Nad Písmem

KRISTOVA PŘÍTOMNOST PŘEKONÁVÁ STRACH

J 20,19-29

V úvodu našeho textu se dozvídáme o shromáždění učedníků. Čas tohoto setkání je známý, byl to večer první den po sobotě. Naproti tomu o místě žádná zpráva uvedena není, kromě té, že se odehrálo za zavřenými dveřmi ze strachu před Židy. Tato zpráva je ovšem velice důležitá. Neúměrný strach v církvi vždy signalizuje nepřítomnost Ježíše Krista. Strach je také typickým znakem víry, která není posílena Duchem svatým. Uzavření učedníci očekávali kokoli, i to nejhorší, jenom ne přicházejícího Ježíše. Učedníci ale neměli pouze strach, měli i víru, a proto se sešli. Svou víru se však snažili utajit a zakrýt. Jejich víra byla narušena strachem. Proto Ježíš poté, co se postavil doprostřed nich, řekl: „Pokoj vám.“ To jsou útěšná slova, která mají moc proměnit strach v jistotu, zoufalství v naději a bázeň ve statečnost. Ježíš pokoj učedníkům nejen přeje, ale on jim ho i dává. Historický Ježíš mohl pokoj zaslíbit, vzkříšený Kristus jej může v plnosti přinášet a darovat. Ukázání rukou a boku má dokázat Kristovo vzkříšení, které je i tělesné a které se týká potupeného a umučeného Krista. V ukřižování byl Ježíš ve své božské podstatě učedníkům nejvíce vzdálen, zatímco ve zjevení jim svou božskou podstatu nejvíce přiblížil. Ukřižování je pro učedníky největším zklamáním, zjevení vzkříšeného je naopak největší nadějí. Ukřižování a zjevení jsou mezní hranice beznaděje a radosti, slabosti a síly. Ježíš je vítěz, který se hlásí ke své porážce na kříži a osvětluje tak její význam. Ježíšovým zjevením byl strach nahrazen radostí. K tomuto zjevení ale nedošlo pouze proto, aby

měli učedníci radost, ale především proto, aby mohli být posláni do služby, ke které je zapotřebí také víra, statečnost a duchovní moudrost, k čemuž je nezbytné obdarování Duchem svatým.

V další části našeho textu se dozvídáme o Tomášovi, který nebyl přítomen Ježíšovu zjevení. Jeho nevěřící odpověď učedníkům na to, že viděli Pána, nám jistě není zcela neznámá. I my často chceme hmatatelný a viditelný důkaz mající podepřít víru. Dovesvědčené svědectví nedostačuje. Zrak a hmat se staly rozhodujícími faktory, nikoliv pokora a pokání. Nechceme víru, chceme důkazy. S povýšením svých smyslů chce mít člověk vše pochopitelné, jasné a průkazné. Kam s nepochopitelnou vírou, kterou nemůžeme rozumově uchopit, které se nemůžeme žádným způsobem zmocnit. Můj otec to v jedné básni vyjádřil takto: „Máme své vítěze k halasnému oslavování. Co s Tebou, znovuvzkříšeným a oslaveným? Už zůřek není jistý, natož věčnost. Jsme nedůvěřiví Tomáši, co sahají si do vlastních ran.“ Tomášova nevíra, která se stala přímo příslovečnou, nakonec byla z milosti Boží překonána. Ve třetím odstavci naší perikopy vstupuje Ježíš opět mezi učedníky. Toto druhé zjevení jako by už nebylo určeno učedníkům, ale výhradně Tomášovi. Ježíš ví o jeho pochybnostech, a proto jej vybízí k pohledu na ruce a k vložení ruky do své rány v boku. Slova "nepochybuješ a věř" mají Tomáše utvrdit ve víře. Po tomto prohlédnutí už Tomáš nehledá hmatatelné důkazy, ale vyznává: „Můj Pán a můj Bůh.“ Mnozí lidé podmiňují víru Tomášovými požadavky, mnozí se ze strachu před

ztrapněním ani neshromažďují a mnozí nepočítají s možností přicházejícího Krista. Ale skutečná víra je očekáváním neočekávaných příhod. Bůh zpravidla nepřichází jenom tam, kde se už nemůže stát překvapením. Kde každá milost je rozumově zdůvodněna a předem vyvrácena. Kde je však našemu Pánu přiznána absolutní moc a svoboda, smíme zakoušet sílu Ducha svatého, překonávající každý strach, duchovní únavu i vlastní pochybnosti. Ježíš Kristus nevstupuje ovšem pouze do prostoru shromážděné církve, on také vstupuje do nitra shromážděných jednotlivců. Proto by pro přicházející biblickou zvěst dveře do našich srdcí měly zůstat otevřeny. On totiž Ježíš Kristus skrze zavřené dveře přichází málokdy, ale přichází i kvůli jednomu jedinému člověku, tak jako přišel kvůli apoštolu Tomášovi, a může ze své lásky a milosti proměnit i každého z nás.

Lukáš Volkman

Děkujeme ti, svatý Bože, že mezi nás i k nám přicházíš ve svém Synu Ježíši Kristu a proměňuješ náš strach, naši nedůvěru i všechny naše pochybnosti. Prosíme tě, dávej nám vytrvalost, abychom i při oslabení své víry nadále přicházeli do církve, byli součástí tvého lidu a získávali tak možnost znovu uslyšet a přijmout tvé Slovo i Pokoj, který nám dáváš. Amen.

JDEME S NIMI KAMKOLI

Dokončení ze str. 1
márně na tom, že děláme všechno, co oni. Jdeme s nimi všude, kam jdou oni. Když bychom u jednoho z nás museli slevit, i z racionálních a přijatelných důvodů, naše základní krédo by se rozměňovalo.

*** Nerozumím tomu, proč se ta dotyčná hlásí jako vojenská kaplanka, když chce pracovat jenom v nemocnici. Vždyť to by se dalo jistě zařídit jinak.**

Ano, to byl jenom takový záchvěv, už je to rok nebo dva... Že by přišla žena duchovní a řekla - jdu do toho, chci to dělat - tak to se nestalo. Nebo že by se církev ozvala s tím, že má pro nás vhodnou ženu. Na druhou stranu, všechny nekatolické církve se ptají tak jako vy. A velmi jim na tom záleží, což je pochopitelné, protože v některých církvích, jako například v naší církvi, je počet žen farářek padesátiprocentní. Naprosto to chápu, nejen ze zdravé touhy prezentovat ty ženy i v takovýchto pozicích, ale i jako prokazání, že jsou schopny naplnit potřeby duchovní služby.

Já říkám ano, je to naprosto přijatelné. Ale poukazuji na dvě věci: nárok na ženu kaplanku v této pozici bude daleko vyšší než na muže kaplana, její situace bude komplikovanější a těžší. Protože armádu tvoří z 85 % muži. Poměrně často jsou to mladí muži, kteří nemají partnerské vztahy a kteří ty vztahy hledají. A jestliže se v tomto prostředí ocitne žena, která těm vojá-

kům poskytuje to, co má vojenský kaplan přinášet primárně - má pro ty lidi vždycky dostatek času, má o ně zájem, má vždycky energii a náladu si povídat o jejich věcech - tak toto je vždy pro vojáky zpráva, že je má někdo rád. Když to udělá žena, která má svoje ženské kouzlo, myslím, že reakcí těch vojáků bude určitý postoj budovat vztah na základě lásky. Žena tomu bude čelit, proč ne, ale jde o to, aby jí to nestálo moc sil, čelit dnes a denně.

Druhý moment je, že zde musí dojít k jakési otevřené dohodě mezi Eku-
menickou radou církví a Českou biskupskou konferencí. V tom smyslu, zda ČBK je ochotna akceptovat, že i ŘKC reprezentuje duchovní-ženu. Je naprosto unikátní záležitostí, že se v záležitostech vojenských kaplanů ERC a ČBK dohodly, že budou jako jedno tělo, jeden subjekt. Každý vojenský kaplan není jenom za sebe a za svou církev, ale je za jedenáct církví v ERC a za Římskokatolickou církev. Takže já jsem tedy duchovním Římskokatolické církve a naopak římskokatolickí kaplaní jsou v určitých situacích představiteli třeba i evangelické církve. Žena by se do této roviny dostala, jde o to, jestli pro ŘKC je to přijatelné.

*** Vy jste s nimi o tom tedy ještě nemluvil.**

Ne. Tohle musí zařídit hlavně ERC, to není moje úloha. Já jsem výkonný prvek ERC a ČBK. Člověk, kterého

oni vyslali do armády. Jednání musí oni udělat mezi sebou, od toho já tu nejsem. Můžu je k tomu vyzvat, ale nejsem v této věci hybatelem.

Letos chci dát podněty k tomu, aby jednání proběhlo nebo aby ho aspoň někdo inicioval. Měla by to udělat ERC, protože ta ženy v kaplanských pozicích chce.

*** Duchovní může vykonávat funkci vojenského kaplana po čtyři roky. Proč tomu tak je?**

Služba vojenského kaplana se odehrává ve čtyřletých blocích. A těchto čtyřletých bloků může být více za sebou, ale maximálně tři. Maximální délka služby je tedy dvanáct let.

Jde o vzestupnou formu služby. Kaplan první čtyři roky začne na nejnižší úrovni, v těch nejmenších organizačních prvcích armády. A pak, pokud chce zůstat další čtyři roky, musí být schopen a ochoten přijmout službu na vyšší úrovni. Na konci těchto dalších čtyř let - tedy v součtu po osmi letech - pokud chce sloužit dál, musí počítat s tím, že bude zařazen ještě o další patro výš. Není to jenom o ochotě a o schopnosti; duchovní služba má organizační potřebu kaplana nechat umístit do nějakých vyšších pater, do velitelství úrovně. Těch míst zase není tolik, aby každý kaplan, který nastoupí, mohl po těch osmi letech sloužit i na tom nejvyšším postu. Nejvyšší patro je v podstatě pět míst.

Ptala se: Petra Štěpánová

Podplukovník Mgr. Jan Kozler

GRATULACE

Často čteme v Českém zápase o životě význačných lidí. Dovolte, abychom se vám svěřili o životě prostého, ale vzácného bratra.

Na věrné a obětavé členy naší církve nesmíme zapomínat. Mezi ně patří i Květoslav Ronovský z Čisté u Litomyšle. Přišel k nám ze severu naší diecéze. Založil rodinu a stále aktivně žil s naší náboženskou obcí. Dojžděl za prací do Litomyšle a i v minulé době mu říkali i Boží muž. Zcela pravidelně dojížděl na bohoslužby, byl dlouholetým členem rady starších. Pomáhal i fyzicky na údržbě a opravách sboru. Pravidelně odebíral Český zápas.

Když asi před osmi roky zrušili nedělní spojení, za každého počasí docházel pěšky na bohoslužby. A i domů často chodil těch šest kilometrů pěšky! Někdy jsme ho odváželi, dvakrát za měsíc jezdil alespoň zpět se sestrou farářkou Věrou Řihovou na bohoslužby do Trstěnice. Nevynechal jediný zájezd, který je pravidelně každý rok pořádán.

Došly síly, přiblížil se osmdesátý rok života. Jak byl a je pohodový a moc hodný, přijal i skutečnost, že již nemůže žít sám a ochotně přijal nabídku rodiny a sestry farářky na umístění v Domově důchodců v blízké Sloupnici. Sestra farářka ho společně s rodinou odvezla do nového domova. Nejvíce ho mrzelo, že v neděli nebude moci mezi nás na bohoslužby.

Ale co se stalo: sestra farářka se dohodla s vedením Domova a v místní kapli jsou konány naše bohoslužby s ekumenickou účastí věřících. A bratr Ronovský nás vítá slovy: Tak vítejte u mne...

V neděli 22. března zcela zaplněný sbor v Litomyšli děkoval Pánu Bohu za život tak vzácného, pokorného člověka a bratra.

Rodina ho mezi nás dovezla.

Drahý bratře Slávku, buď dlouho mezi námi.

**Jaroslav Jiráček,
Náboženská obec Litomyšl**

HRST VZPOMÍNEK NA VĚRNOU SESTRU

Dokončení ze str. 1
v tomto stylu čas od času byl ČZ tvoreň, že by měl určitě víc, zejména mladých, čtenářů.

Vzpomínka s trochou smutku v zádech

Léto 2003. Ani ve snu by mě nenapadlo, že v Radotíně prožíváme s manželkou poslední společnou dovolenou v životě. A přece tomu tak bylo, protože když jsme se chystali příští rok na Třebíčsko, manželka nečekaně zemřela. V Radotíně nás zastihla zpráva, že zemřela naše fakultní kolegyně (s manželkou patřila do jednoho ročníku) Šárka Matyášová, roz. Bulínová. Pohřební rozloučení se konalo v českobudějovickém Husově sboru. Rozhodli jsme se, že na ten pohřeb pojedeme. A tam jsem se naposled setkal se ses. Dagmar. Ptala se mě, co dělám, na čem pracuji a vyměnili jsme si i pár vět o aktuální situaci v církvi a ve světě kolem nás. Tož tak.

Hrst faktů na závěr

Mgr. Dagmar Wienerová se narodila 10. dubna 1930 v Plzni v rodině manželů Emilie a Václava Štruncových. Její otec, kdysi funkcionář sociální demokracie, na jehož zdraví se podepsal mj. marný boj o Lidový dům na konci čtyřicátých let, byl - a od té doby si jej jako velice laskavého bratra pamatuji - na přelomu padesátých a šedesátých let (prakticky až do své smrti) místopředsedou ústřední rady církve.

Přátelsky jsem se stýkal s předčasně zesnulým manželem ses. Wienerové ing. arch. Oldřichem Wienerem,

s nímž nás svedla dohromady spolupráce ve sněmovním liturgickém výboru, z něhož jsem však byl poměrně záhy (poté, co mi byl odňat tzv. státní souhlas k výkonu duchovenské služby) papírovým rozhodnutím orgánů církevního ústředí odstraněn, když by mě byl měl správně odvolat církevní sněm, který mě do funkce zvolil.

Ses. Dáša po celou dobu své aktivní duchovenské služby působila v Praze a ve středních Čechách. Nepletu-li se, byla jejím posledním farářským místem náboženská obec v Praze na Žižkově a krátce působila v devadesátých letech i jako spirituálka naší bohoslovecké koleje. Už jsem popsal, jak mě jako bohoslovce zaujal její tempera-

mentní slovní projev. Toho jsem si cenil i v pozdějších letech, když vystupovala na církevních grémiích s odvahou, která jí mohla stát (naštěstí se tak nestalo) i státní souhlas.

O jejím zdravotním stavu jsem byl od loňského jara pravidelně informován ses. Janou Wienerovou, někdejší šéfredaktorkou Českého zápasu, takže jsme ji v naší náboženské obci mohli zahrnovat do svých modliteb za nemocné.

V náplň věčnosti odešla 19. března t.r. a církev ji vyprovodila na poslední cestě v sobotu 28. března v Husově sboru v Praze - Holešovicích. Bůh jí buď milostiv.

Emil J. Havlíček

POVELIKONOČNÍ ROZJÍMÁNÍ

Dokončení ze str. 1
ním, úzehem, srdeční slabostí a postupným zadušením.

Na naší Zemi jsou oblasti, kde obyvatelé umírají na nedostatek vody, prostě proto, že tam třeba několik let neprší. I u nás začínáme pocítovat nedostatek pitné vody, protože znečišťujeme potoky, řeky, studánky a studny. Slovu "Žízním" můžeme rozumět i v hlubším smyslu jako touze po Bohu, po Boží spravedlnosti, po vykoupení. Víme, že Bůh vyslyšel Ježíšovo volání, vzkřísil jej, napojil svou spravedlností a učinil vítězem. Jeho prostřednictvím vzkazuje Bůh všem vyprahlým, že jim dá napít zadarmo z prameny vody živé.

5. Mk 15,34: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

Ježíš se modlí Žalm 2,2. Je opuštěn Otcem, proto, že nese na sobě vinu všech hříšníků celého světa. Proto je opuštěn - mezi svatým Hospodinem a vinou světa je nepřekonatelná propast. Nelze sloučit Ježíšovu svatost - on je jediný bez hříchu, hřích neučinil a nebyla nalezena lest v ústech jeho - s hříšným propadlým lidským pokolením. Proto ta opuštěnost. Proto při Ježíšově křtu v Jordáně volá Jan Křtitel: „Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!“

6. L 23,46: „Otcě, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“

Ježíš dobrovolně bere na sebe tuto

potupnou smrt. Ví však, že i v této chvíli největšího ponížení a bolesti může svého ducha, svou podstatu bytí, svěřit do Otcových rukou. Ruce Hospodiny osvobozují, zvedají, přijímají, ukazují cestu, zvou, léčí, laskají a obživují. Tyto Boží ruce (řečeno obrazně) jsou znamením jediného Boha, jsou znamením života. Ježíš odevzdává svého ducha. Boj je dobojován.

U Izajáše čteme: „Hospodin jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náruči je nosí!“ Být v náruči Boží znamená být pod svrchovanou ochranou. Ježíš přijal svého ducha jakožto princip bytí od nebeského Otce a nakonec mu jej odevzdal. Byl na věky doma.

7. J 19,30: „Dokonáno jest.“

(a skloniv hlavu skončil, odevzdal ducha). Viz píseň č. 247.

Skončila se jedna pozemská cesta - Ježíšův život byl krátký - 33 let. Ježíš opravdu zemřel, nebyla to jen hra "jakoby". Snášel nevyzpytatelnou bolest, byl to pravý člověk. Nezáleží ani tak na délce života, ale na jeho jakosti.

"Dokonáno jest" znamená, že je dokončeno dílo spásy. Úkol je splněn. Dokončena je záchrana pro celý svět. Nevinná krev a nevinná smrt očišťuje hříšné lidské pokolení. Je to výhra, nikoliv prohra, ačkoliv se to tak zdánlivě jeví. Ježíš je Vítěz, vítězem není smrt a ďábel. Ježíš splnil úkol Bohem mu daný, je dokonáno. Hallelujah - sláva.

"Dokonáno jest" znamená dokončení Božího plánu s člověkem. Bůh Kristovou smrtí a vzkříšením, které následovalo, stvořil nový lid a novou spravedlnost. Bůh v Ježíši Kristu je Vítěz. Dílo záchrany je dokonáno.

Libuše Hanušová

ZPRÁVY

Konference Zvony naděje

Diakonie a misie naší církve pořádá za podpory Evangelické luterské církve v Bavorsku a pod patronací plzeňského biskupa Mgr. Michaela Moce ve dnech 4. - 5. května v prostorách Domova pro seniory – Světlo v Písku konferenci "Zvony naděje" (Duchovní a diakonická služba v sociálních a zdravotních zařízeních).

V pondělí 4. května se koná uzavřená pracovní část pro členy DaM a zvané hosty, v úterý 5. května od 9 h pak otevřená část pro širokou veřejnost.

Z programu: Komunitní plánování – Duchovní a diakonická práce v sociálních zařízeních – Diskuse – Duchovní a diakonická práce ve zdravotnických zařízeních – Prohlídka domova seniorů. Přihlásit se můžete do 28. dubna na e-mailu diakonie@ccsh.cz nebo na telefonu 723 255 696. Srdečně zveme.

(dm)

Magisterské studium

Evangelická teologická fakulta UK v Praze ve spolupráci s Institutem ekumenických studií otevře v novém akademickém roce poprvé magisterské studium **Teologie křesťanských tradic – ekumenika**. Dosud toto studium bylo pouze bakalářské. Chceme k tomuto studiu pozvat nejen absolventy našeho bakalářského studia a dalších bakalářských teologických a humanitních oborů, ale i ty, kteří teologii již vystudovali. Studium je dvouleté a přednášky jsou jeden den v týdnu večer. V průběhu září je dese-

KŘESŤANSKÁ TURISTICKÁ AGENTURA MESITES

již desátý rok nabízí ubytování v apartmánech u moře v Chorvatsku za skvělé ceny!

www.mesites.cz

Využitím našich služeb současně podpoříte misijní práci manželů Dohnalových v Chorvatsku. Objekty jsou ideální pro rodinnou, sborovou dovolenou i dovolenou studentů a mládeže. Objednávejte, dokud jsou ještě volné termíny!

info@mesites.cz

kata.mesites@seznam.cz

Skype: [katadohnal](https://www.skype.com/user/katadohnal)

GSM +385915659536

tidenní intenzivní kurz. Informace pro zájemce na 224920532 ve st a čt od 15 do 20 h nebo mail tkat@etf.cuni.cz.

(im)

Zveme do Hostivice

Náboženská obec v Hostivici pořádá koncert zpěváka a autora skupiny OBOROH Slávka Klecandra, který se představí ve svém kytarovém recitálu v našem hostivickém kostelíku dne 26. dubna v 15 hodin.

(fú)

Sborový den

Náboženská obec v Novém Boru vás srdečně zve na sborový den v sobotu 25. dubna od 10 h ve společenské místnosti kostela sv. Ducha, Štursova 286 Nový Bor. Vyšlechnete přednášku: Petr Chelčický a Jednota bratrská. V první polovině 15. století vystupuje do popředí náboženského a kulturního dění Petr Chelčický, který v mnoha směrech předběhl svou dobu, kritizo-

val feudální systém, byl proti trestu smrti. Budeme se ptát, jak souvisí minulost se současností, např. ve vztahu k přírodě. V Chelčického názorech pokračovala Jednota bratrská. Zdůrazňovala ideál víry, lásky a naděje se silným důrazem na praktický křesťanský život, než na učení nebo církevní tradici. S tématem nás seznámí farářka Mgr. Eliška Raymanová.

(rst)

Koncert na Zderaze

Zveme na koncert švédského pěveckého sboru z města Lundv, který se uskuteční v kostele sv. Václava, Reslova 6, Praha 2 dne 2. 5. v 18 h. Zazní švédské lidové písně, alikvotní zpěv a spirituály.

V kostele byla instalována výstava o Františku Bílkovi. K zhlédnutí je od Velikonoc do letních prázdnin.

Bližší informace na <http://home.tiscali.cz/nozderaz/nozderaz> a na vývěsce kostela.

(rst)

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 20. 4. – 20 h
Bach, Orff, Liszt, Widor
Prague Brass Ensemble
A. Bárta – varhany
- * 21. 4. – 17 h
Bach, Händel, Dvořák
Y. Škvárová – mezosoprán,
J. Kalfus – varhany
- * 22. 4. – 17 h
Bach, Mozart, Dvořák
J. Jonášová – soprán, B. Rabas – varhany
- * 23. 4. – 17 h
Haydn, Vranický, Mozart
STRING TRIO PRAGA
- * 24. 4. – 17 h
Bach, Schubert, Verdi
J. Kšica – varhany, T. Jindra – bas
- * 24. 4. – 20 h
Bach, Vivaldi, Dvořák, Beethoven
Vivaldi orchestra Praga
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová – alt
- * 25. 4. – 17 h
Bach, Vivaldi, Albini
J. Pokorná – varhany,
M. Kejmar – trubka
- * 25. 4. – 20 h
Bach, Vivaldi, Dvořák, Beethoven
Vivaldi orchestra Praga
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová – alt
- * 26. 4. – 14 h
Benefiční koncert
Resonance + slovenský sbor
- * 26. 4. – 17 h
Mozart, Beethoven, Bizet
PRAGUE WIND QUINTET
- * 26. 4. – 20 h
Händel, Mozart, Bach, Vivaldi,
Camerata Pragensia orchestra
A. Bárta – varhany

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

NEVĚŘÍCÍ TOMÁŠ

Vyškrtáte-li v osmisměrci slova převzatá z textu J 20,19-29, ze zbylých písmenek získáte tajemku.

D	U	C	H	M	Y	N	T	T	S	Y	N	E
C	E	J	C	H	Ú	I	V	O	S	V	N	Ř
D	E	Í	E	Ž	J	M	Í	I	R	Á	E	
T	Ř	T	O	R	Y	P	D	R	M	P	V	
H	I	L	O	D	U	Ě	Á	Á	A	E	D	
Ú	V	Ř	I	H	T	Z	V	N	P	N	Ě	
B	R	D	Ě	Š	Ř	J	A	Y	O	E	N	
J	C	H	U	Á	V	O	E	Y	L	K	D	E
Ú	B	M	K	K	U	V	B	O	É	Ý	Ř	
M	O	U	O	A	J	E	B	Y	A	M	V	
T	Y	P	O	T	S	N	V	Ú	Ě	S	A	
Ř	U	Č	E	D	N	Í	C	I	H	O	Z	

bok	Jeruzalém	prst	uvěřit
Bůh	můj Bůh	rány	vidět
Didymos	můj Pán	ruka	víra
dech	osmý den	stopy	vložit
Duch	Otec	Syn	zavřené dveře
hřeby	Pán	Tomáš	zjevení
hříchy	pokoj vám	učedníci	

(Řešení z minulého čísla: cíp pláště, křídlo, noha, lem u krku, záhyb v pase)
Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: ceskyzapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

KALENDARIUM – DUBEN

20. 4. 1809 - Napoleon bitvou u Abensbergu a Eckmühlenu v jižním Německu donutil rakouské vojsko arcivévody Karla, aby se uchýlilo šumavskými průsmyky do Čech.

23. 4. 1619 - Česká vojska vedená Matyášem Thumem vpadlo na Moravu a přes Jihlavu a Moravské Budějovice dosáhlo Znojma; ve Znojmě se k Thurnovi připojila část moravské stavovské reprezentace. Thurn postupoval k Brnu.

23. 4. 1859 - Rakousko předalo Sardinii ultimátum, ve kterém požadovalo okamžité zastavení zbrojení; Sardinie tomuto požadavku nevyhověla. Rakouská armáda počátkem května překročila společné hranice, avšak ve dvou bitvách (4. června u Magenty a 24. června u Solferina) byla poražena spojeným sardinsko-francouzským vojskem. Již 11. července bylo uzavřeno na osobní schůzce Napoleona III. s císařem Františkem Josefem I. ve městě Villafranca příměří, jehož podmínky byly stvrzeny mírem curyšským (10. listopadu 1859). Rakousko postoupilo Sardinii většinu Lombardska, ponechalo si Benátsko i obě důležité lombardské pevnosti Mantovu a Peschieru.

25. 4. 1459 - Na sjezdu v Chebu dosáhl Jiří z Poděbrad dohodou s vévodou saským Fridrichem přivtělení saských lén v Čechách do rámce České koruny. Jiří se přitom zřekl nároku na česká léna v Sasku, například na Pírnu (ve skutečnosti byla již od dob Václava IV. ztracena). Definitivní návrat uchvácených částí severozápadních Čech (hlavně Mostecká a Duchcovska) bylo důležitým úspěchem v boji za jednotu a celistvost zemí Koruny české. Současně došlo k uzavření přátelských smluv se saskými Wettiny a braniborskými Hohenzollerny, zpečetěné sňatkem Jiříkových dětí s dětmi říšských knížat (syn Jindřich a Hynek, dcera Zdeňka), což znamenalo Jiříkovo mezinárodní uznání de facto.

25. 4. 1879 - Narodil se v Ronově nad Doubravou Karel Horký (+ 2. 3. 1965 v Praze) - spisovatel, publicista, novinář a politik, účastník protirakouského odboje, který byl činný především jako redaktor a publicista. Vydával vlastní list Kramerius, ve kterém uplatnil své fejetonistické nadání. Pak byl redaktorem týdeníku Národní obzor a roku 1909 založil opět vlastní list Horkého týdeník, změněný později na revui Stopa (1910-14). Sem přispívali i bratři Čapkové. Za 1. světové války žil ve Francii, ve Španělsku a poté v USA. Zde redigoval časopis Poděbradka, který v duchu Masarykových myšlenek apeloval na české krajan v USA. Jeho leták *Teď nebo nikdy* byl vydaný ve Spojených státech ve statisícovém nákladu. Do Čech se vrátil roku 1921 a věnoval se opět žurnalistice.

Stal se fejetonistou Pražského ilustrovaného zpravodaje, působil jako redaktor v Národních listech, redigoval Švandu dudáka, Knihovnu romantiků a Americkou knihovnu. Roku 1927 se stal redaktorem a později vydavatelem nacionalistického týdeníku Fronta (do roku 1939), ve kterém napadal politiku Hradu, zvláště Masaryka a Beneše. Své názory a stanoviska publikoval i v brožurě *Durychův národ, Benešovo obecnstvo, Kramářova sonáta, Masaryk redivivus*.

Za 2. světové války působil jako fejetonista v Českém slově a Pražském ilustrovaném zpravodaji a přispíval i do Lidové demokracie. Vynikl především jako fejetonista propagující demokracii, spravedlnost a až přímočarou pravdivost. Útočil často satirou na maloměstáctví, byrokratismus, klerikalismus, přetvářku. Jeho fejetony jsou vtipným a kritickým komentářem politického, hospodářského i politického života české společnosti první poloviny 20. století. Knižně vydal soubory a výběry svých publicistických prací. Méně úspěšné byly jeho povídky, dramatická a lyrická tvorba. Významným odkazem je jeho svědectví o průběhu událostí ve dnech 14. a 15. března 1939, které mu podrobně už v dubnu 1939 svěřil Hácha. Horký své podrobné zápisky zaslal po válce K. Reslerovi, který působil jako advokát u Národního soudu. Vzhledem k Háchově smrti se věc neprojednávala, ale zápisky zůstaly zachovány. Zato Horký byl v době komunistické totality umlčován a na jeho jméno se mělo zapomenout.

25. 4. 1909 - Narodil se v Chrudimi Jaroslav Doubrava (+ 2. 10. 1960 v Praze) - hudební skladatel, učitel a rozhlasový pracovník. Roku 1928 absolvoval v rodišti učitelský ústav a teprve 1933-37 studoval soukromě kompozici. Na sklonku války provedl Jeremiáš v rozhlase jeho 2. symfonii, později známou pod jménem *Stalingradská*, do níž skladatel v obdivu k hrdinství sovětských vojsk zašifroval téma Es-a-g-a-d. V září 1945 opustil učitelské povolání a nastoupil do Čs. rozhlasu v Praze, kde se posléze stal hlavním dramaturgem hudebního vysílání. Stálý tlak komunistické ideologie ho roku 1956 z rozhlasu vypudil, žil pak jako skladatel ve svobodném povolání. Introvertně založený autor tíhl k tragismu a k hořké ironii. Stylově vyrostl z pozdního romantismu, inspiračním zdrojem mu byl i folklór, a to hudební i slovesný (opera *Balada o lásce*, libreto spolu s Janem Wenigem, Národní divadlo 1962; písňový cyklus *Čarovná láska*, 1956). Kritický odstup od doby, ve které musel žít, ho vedl ke kompozicím na satirické náměty Karla Havlíčka Borovského: 1951 vytvořil baletní pantomimu *Král Lávra* (Olomouc 1955), operu *Křest svatého Vladimíra* nedokončil, písňovou formou zhudebnil i řadu Havlíčkových epigramů. Doubravovo dílo zahrnuje ještě operu *Sen noci svatojánské* (libreto operní pěvec, překladatel a libretista Rudolf Vonásek podle Shakespeara, 1949, Opava 1969), balet *Don Quijote* (1955, Brno 1957), 4 symfonie, sonáty, písně, sbory atd.

26. 4. 1899 - V Brně vypukla masová stávka textiláků; na 15 tisíc dělníků požadovalo zkrácení pracovní doby. Stávka skončila 1. července dílčím úspěchem stávkujících.

26.-28. 4. 1934 - V Praze proběhla jednání ministra zahraničí E. Beneše s francouzským kolegou L. Barthouem o situaci ve střední Evropě a o politice vůči Německu a SSSR.

(red)